

ved Overtagelsen af Militærudgifterne foranledigede Byrde for Statskassen bliver saa ringe som kun gjørligt. Ved Fremføttelsen af Lovforslaget gjorde jeg udtrykkelig opmærksom paa, at den Løstelse, som dette Lovforslag vilde bringe St. Thomas, kun vilde være midlertidig eller ialtsald kun være saa længe, som Lovgivningsmagten ansaa det for rigtig, idet Lovgivningsmagten herhjemme har for Nar eller rettere periodisk for 2 Nar ad Gangen, fastsætter, hvor stort Bidrag Kolonierne have at yde til Moderlandets Fornødenheder, altsaa have at indbetale til den danske Statskasse. Dette sidste Punkt har jeg altsaa havt fuldt for Die og gjort det ærede Thing opmærksom paa; men det er en Selvsølge, at der ikke kan være Tale om ved Lov at paalægge St. Thomas' Kommune — om St. Croix er der selvsølgelig ikke Tale —, at gjøre en Indbetaling til Statskassen, før det ved Lov er afgjort, at der tilflyder St. Thomas Løstelse i Udgiften ved Vedtagelsen af dette Lovforslag. Hertil kommer, at den sidste Bestemmelse om Koloniernes Bidrag til Moderlandet gjælder endnu for det kommende Finantsaar. Det Nævnte er Alt, hvad Kommissionen har foreslaaet skulde fyldestgøres ved Bestemmelser herhjemme fra. Det Øvrige, som Kommissionen har bragt i Forslag — om jeg maa bruge det Udtryk — eller udtalt sin Mening om, er Altsammen Forhold, der maa ordnes, ikke ved Lov herhjemme fra, men ved Anordning, det vil sige ved vestindiske Love, vedtagne af Kolonialraadet, stadsfæstede af Kongen. Jeg veed meget godt, og jeg siger det selv, for at man ikke siden skal komme med den Indvending, at man har Magten til her hjemmefra gennem Love at ordne ogsaa rent vestindiske Forhold, naar der er paatrængende Nødvendighed derfor. Nu kommer jeg til det, som egentlig er den Bemærkning, jeg vilde gjøre i Anledning af, hvad det ærede Medlem har anført. Det er, at disse Arbejderregulativer, som have været saa meget omtalte, saa meget badlede, og som der med mere eller mindre Grund har været tillagt en saa stor Andel i den Misforholdelse blandt Landarbejderen paa St. Croix, som kom til Udbrud ved Oprøret ifjor, at disse Arbejderregulativer slet ikke mere eksistere; de ere allerede ophævede, og altsaa tror jeg, at de Betragtninger, det ærede Medlem gjorde gjælden i den Anledning, de Indvendinger mod Lovforslaget, han hentede herfra, falde bort, og jeg haaber, at efter denne Dplysning det ærede Medlem vil være en Støtte for Lovforslaget, istedet for, som han angav, at være en Modstander deraf. Det blev jo, som bekjendt, bestemt i Loven af 1876 om Bidrag til Fællessukkerfogerierne paa St. Croix, at disse Arbejderregulativer skulde være ophævede inden 3 Nar efter, at Sukkerfogerierne vare komne i Gang. Der var altsaa nu omtrent 1½ Nar tilbage, i hvilke de kunde leve og bestaa; men det har forekommet mig, at Begivenhederne ifjor kunde nok-

som tyde paa, at det var paa allerhøieste Tid at faae Arbejderforholdene der ordnede. Denne Anskuelse, som Gouvernemetet paa Verne fuldstændig sluttede sig til, har faaet sit Udtryk gennem en Anordning, der allerede er traadt i Kraft, en Anordning af 13de September 1879, som altsaa er traadt i Kraft, før det kritiske Øieblik kom tilbage, nemlig Skiftetiden, den 1ste Oktober, hvilket jo ogsaa var temmelig nødvendigt. At den ærede Rigsdag ikke har faaet nogen officiel Meddelelse herom, hidrører fra, at disse Anordninger, hvorved Arbejderregulativerne ere ophævede og frie Arbejderforhold ere indtraadte paa Verne, først idag have faaet allerhøieste Stadsfæstelse, medens de i Genhold til den Myndighed, der ved Kolonialloven er givet Gouvernøren, allerede under 13de September ere blevne satte i Kraft af ham. Jeg kan altsaa forklare mig, at det ærede Medlem ikke har været bekjendt med, at disse Arbejderregulativer; og hvad dertil slutter sig, allerede ere ophævede. Disse Anordninger, som jeg staa med her i Gaanden, er en Anordning angaaende Ordningen af Egendeforholdet paa begge de vestindiske Øer — ikke blot paa St. Croix — og en Løsgængerlov, Anordninger, der iøvrigt saa meget ligne vore tilsvarende danske Love, saa at man ved et flygtigt Blik paa dem kunde anse dem for at være Tvillingesøstre.

Da jeg her har fundet Anledning til at tage Ordet for at gjøre denne Bemærkning, kan jeg dog maasse med det Samme gjøre endnu et Par Bemærkninger, sluttende sig til, hvad de to ærede Medlemmer, der have havt Ordet, have udtalt. Jeg vil nødig lade staa uimodsagt, at Militærstyrken paa St. Croix ikke skulde have gjort sin Pligt under Oprøret, hvad jo den Udtalelse, som kom fra det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (H. Rasmussen) kunde tyde paa var hans og maasse ogsaa Andres Mening. Det ærede Medlem mente, at Militæret ikke havde været aarvaagent nok. Jeg maa bede erindret, at Oprøret udbrød paa et Sted paa Den, hvor der ikke var Militærstation. Der var intet Militær tilstede paa dette Punkt, idet man paa Grund af de uheldige finansielle Bilkaar efterhaanden havde reduceret de tre Militærstationer paa Den til een. Oprøret udbrød paa et Sted, hvor der ikke var noget Militær, og førend Militæret kom tilstede var Hovedulykken allerede sket, idet Frederiksted var afbrændt og Bander af Mordbrandere spredte over Landet. Jeg tror altsaa ikke, at man kan sige, at Militærstyrken har svigtet, og at den ikke har været aarvaagen. En anden Sag er det, om det overhovedet var fornuftigt at reducere Militærstyrken saaledes, at den kun kunde holde en Militærstation istedet for tre. Det ærede Medlem advarede imod, at vi her skulde fordybe os i det vestindiske Spørgsmaal, da disse Dele af Landet laa saa sjernt, at det var vanskeligt at have Tilsyn med dem. Deri har det ærede Medlem Ret; men det